Povestea lui Ţuguilă

de MIHAIL NEGRU

— Ţuguilă 'n târg la Moşi —

Intr'o revistă, mai de mult, am scris odată de-un cățel
pe care-l chiamă Ţuguilă.
Azi, toţi copiii ştiu de el
şi râd, spunând povestea lui, pe care-o ştiu pe dinafară,
căci, — drept vorbind, — ca Ţuguilă nu cred că-i alt cățel în ţară...

Par'că'i un urs mic de zăpadă, cu ochii negri de măsline,
şi cum vede copii la joacă, şi dumnealui odată vine!
Şi să te ţii ce luptă 'ncepe!
La joacă-o fi el iscusit,
dar despre partea ascultării, mai lasă multe de dorit...

Alaltăieri l-a luat stăpân-su de mână, şi-au plecat la Moşi
După ce s'au plimbat tot bâlciul şi au mâncat două gogoşi,
s'au dat în căluşei electrici, în bărci şi în aeroplane,
Stăpân-su-îi zice: — „Acuma mergem".
Dar Ţuguilă, cu fasoane,
dând cu lăbuţa 'n el, îi spune să-i cumpere o turtă dulce,
că altfel el nu merge-acasă, că nu se duce să se culce...
Stăpân-su-i zice cu frumosu':
— „Cum, mă, ce faci cu-o turtă 'ntreagă?
Să-ţi iau mai bine-o jumătate!...".
Dar el nu vrea să se 'nţeleagă,
şi plânge, că nu merge-acasă...
Stăpân-su-i spune plictisit:
— „Băete! — Isprăveşte-odată!"

Dar Ţuguilă s'a lungit
în praf, şi tolănit acolo, spune că nu mai vrea să plece.
Incepe lumea să s'adune: unu cu „limonată rece",
nişte ţigănci cu floricele, doi inşi care vindeau pastramă,
trei uriaşi, vre-o cinci pitici, şi un director de panoramă.
Stăpânu-atuncea le explică ce face „domnu Ţuguilă"
Şi, declarând în faţa lumii că nu mai vrea să aibă milă,
întreabă: — „Vreţi să-l cumpăraţi?..."
— „Ia scoal' d'acolo tu, drăguţă —
îi zice atunci comedianţul. — Te cumpăr eu. Tot n'am maimuţă!
Il vindeţi, Domnule, sau nu?"
— „Il vând, îl vând! Să scap de el!
Că prea e încăpăţânat! Asta-i măgar, nu e cățel!"
Comedianţul scoate banii şi Ţuguilă, speriat,
se 'ntreabă dacă nu-i o glumă....
Insă piticii l-au şi luat,
şi uriaşi, comedianţ, după ce au zis toţi „noapte bună!"
Plecară 'n râsetele lumii, pornind cu toţii împreună.
Când au ajuns la panoramă, au pus toţi mâna pe cățel,
şi l-au văpsit cu chinoros, de nici nu mai credeai că-i el,
l-au dat cu botu' prin făină şi i-au legat de gât un hăţ,
şi, bucuroşi c-au o „maimuţă", l-au cocoţat pe-un vârf de băţ...

Să-l fi văzut pe Ţuguilă, cum mai plângea, să nu-l mânjească,
cum se ruga să plece acasă, c'acum o să se cumintească...
Stăpân-su-amestecat în lume, se prefăcea foarte mirat,
zicând „la uite, ce maimuţă!", pe când cățelul disperat,
plângea, cu ochii plini de lacrămi şi mâzgălit cu chinoros,
iar directorul panoramii striga mereu: — „Joacă frumos!..."
Stăpânu-apoi s'a dus acasă.
Când a venit a doua seară,
află că a fugit „maimuţa"!... Fiindu-i viaţa prea amară,
rupsese hăţul, şi fugise, c'un grup de cinci-şase copii
făcând alte năzdrăvănii...

(Urmarea în n-rul viitor)